

Ár 2015, föstudaginn 30. apríl, er fundur haldinn í úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki.

Mætt eru: Haukur Guðmundsson, formaður, Geir Arnar Marelsson, Hildigunnur Hafsteinsdóttir, Jóhann Tómas Sigurðsson og Unnur Erla Jónsdóttir.

Fyrir er tekið **mál nr. 3/2015**:

A
gegn
F

og kveðinn upp svohljóðandi

ú r s k u r ð u r :

I.

Málsmeðferð.

Málsaðilar eru A, hér eftir nefndur sóknaraðili, annars vegar og F, hér eftir nefndur varnaraðili, hins vegar.

Málið barst úrskurðarnefndinni 21. janúar 2015, með kvörtun sóknaraðila, dags. 20. janúar 2015. Með tölvupósti nefndarinnar, dags. 21. janúar 2015, var kvörtunin send varnaraðila og honum gefinn kostur á að tjá sig um hana og skýra sjónarmið sín. Svör varnaraðila bárust með bréfi dags. 10. febrúar 2015. Var bréfið sent sóknaraðila, með tölvupósti nefndarinnar sama dag og honum gefinn kostur á að koma á framfæri athugasemdum sínum. Engar athugasemdir bárust.

Málið var tekið fyrir á fundi nefndarinnar 30. apríl 2015.

II.

Málsatvik.

Þann 22. febrúar 2008, voru bílasamningar nr. X og nr. Y, undirritaðir milli varnaraðila, sem leigusala, og sóknaraðila, sem leigutaka. Á bílasamningi nr. X, var hið leigða bifreiðin ND. Leigutími var frá 31. janúar 2008 til 5. janúar 2015. Samningsfjárhæð var kr. 1.830.769. Kaupverð bifreiðar var kr. 1.950.000 og innborgun var kr. 800.000. Samningurinn var gengistryggður miðað við JPY 50% og CHF 50%. Meðalvextir voru 5,10% miðað við JPY 4,24% og CHF 5,97%. Á bílasamningi nr. Y, var hið leigða bifreiðin UV. Leigutími var frá dags. 22. febrúar 2008 til 5. mars 2015. Samningsfjárhæð var kr. 1.472.005. Kaupverð bifreiðar var kr. 1.920.000. Samningurinn var gengistryggður miðað við JPY 50% og CHF 50%. Meðalvextir voru 5,19% miðað við JPY 4,19% og 6,18%.

Þann 26. október 2010, fór fram endurútreikningur hjá varnaraðila á umræddum bílasamningum í samræmi við dóma Hæstaréttar nr. 153/2010 og 471/2010. Eftirstöðvar bílasamnings nr. X fyrir endurútreikning voru kr. 2.005.277 og eftir endurútreikning kr. 872.369. Inneign á veltureikningi var kr. 88.487. Eftirstöðvar bílasamnings nr. Y fyrir endurútreikning voru kr. 2.409.237 og eftir endurútreikning kr. 1.108.983. Inneign á veltureikningi var kr. 52.952.

Með greiðsluseðli varnaraðila til sóknaraðila dags. 5. apríl 2014, var vaxtaþrósent 6,75% á bílasamningi vegna bifreiðar ND.

III.

Umkvörtunarefni.

Í liðnum „*kröfur*“ á kvörtunareyðublaði segir: „*2 bílalán og staða þeirra í dag*“ og „*ég á útistandandi hjá F hundrað þús.*“. Í liðnum „*kvörtun*“ segir: „*Ekki hefur verið gert upp lán er dómur hefur fallið í.*“ Undir liðnum „*Rökstuðningur fyrir kvörtun*“ segir: „*Árangurslausar kvartanir til Fjármálaeftirlits og umboðsmanns*“. Samkvæmt málsatvikum kveður sóknaraðili sig hafa kvartað ítrekað til varnaraðila. Með bréfi varnaraðila dags. 11. júní 2014, var erindi sóknaraðila hafnað.

Sóknaraðili leggur fram bréfaskipti og kveðst hafa leitað til innanríkisráðuneytis, umboðsmanns Alþingis, fjármála- og efnahagsráðuneytis auk Fjármálaeftirlitsins og krefst þess að umræddar stofnanir rannsaki störf varnaraðila. Sóknaraðili krefst þess að starfsleyfi varnaraðila verði afturkallað.

Í bréfaskiptum þessum kemur að nokkru leyti fram í hverju athugasemdir sóknaraðila felast. Sóknaraðili tók tvö bílalán árið 2008. Fyrra lánið, nr. X hafi verið gengistryggt, en hafi verið leiðrétt og endurreiknað dags. 26. október 2010. Við endurútreikning hafi kr. 212.656, verið lagðar á lánið og kallar sóknaraðili það „*Árna Páls lög*“. Sóknaraðili kveður lögin hafa verið dæmd ólögleg í Hæstarétti, þar sem um hafi verið að ræða lán í skilum. Þann 2. janúar 2014, hafi eftirstöðvar á láninu verið kr. 191.253 og kveður sóknaraðili að varnaraðili hafi breytt einhliða vöxtum úr 5,1% í 6,75% án samþykkis sóknaraðila. Hvað varðar seinna lánið, nr. Y, hafi við endurútreikninginn verið lagðar kr. 259.917 á lánið. Bifreiðin hafi verið fljótlega seld langt undir kostnaðarverði vegna þessara umræddu laga, sem hafi verið dæmd ólögleg.

IV.

Athugasemdir varnaraðila.

Varnaraðili krefst þess að öllum kröfum sóknaraðila verði vísað frá.

Varnaraðili byggir á því að þegar fjallað sé um endurreikning lána, sem upphaflega hafi borið gengistryggingu, verði að líta til þess að um lögmætar skuldbindingar hafi verið að ræða sem lántökum hafi borið að standa skil á samkvæmt grundvallarreglum fjármunaréttar um skuldbindingargildi samninga.

Eftir þá niðurstöðu Hæstaréttar að óheimilt hafi verið að verðtryggja lánsskuldbindingar með vísan til gengis gjaldmiðla, þá hafi réttarstaðan verið sú að „*líta [varð] með öllu fram hjá ákvæðum samnings um vaxtahæð*“, sbr. dóm Hæstaréttar í máli nr. 471/2010.

Þar sem gengistryggingin hafi verið óheimil, þá hafi bæði gengistrygging og vaxtaviðmið samnings fallið niður, enda hafi verið „*bein órjúfanleg tengsl*“ á milli þessa. Atvik hafi svarað þá til þess „*að samið hafi verið um að greiða vexti af peningakröfu án þess að tiltaka hverjir þeir skyldu vera*“, sbr. fyrrgreindan dómur. Af þeim sökum hafi vextir verið ákvarðaðir í samræmi við lögbundið vaxtaviðmið skv. 4. gr., sbr. 3. gr. vaxtalaga.

Samkvæmt 3. gr. laganna segir að greiða skal vexti frá stofndegri kröfu og til greiðsludags. Ákvæði 4. gr. sömu laga ákvarðar að vextir í slíkum tilfellum skuli vera í samræmi við lægstu vexti á íslenskum lánamarkaði, en slík vaxtakjör bjóðast almennt ekki við fjármögnun varanlegra neyslufjármuna eins og bifreiða.

Í máli þessu liggi fyrir að sóknaraðili hafi fjármagnað kaup á bifreiðum með gengistryggðum bílasamningum á árinu 2008. Samningar sóknaraðila hafi verið endurreiknaðir í kjölfar dóma Hæstaréttar í máli nr. 153/2010 og 471/2010. Við það hafi eftirstöðvar skuldbindingar sóknaraðila lækkað verulega.

Varnaraðili telur að rétt sé að taka fram, að hann kannist ekki við að sóknaraðili sé dómhafi gagnvart honum og að engin gögn þess efnis sé að finna í annars umfangsmiklum fylgiskjölum kvörtunar.

Varnaraðili telur að framkvæmd endurreiknings á samningum sóknaraðila hafi verið í samræmi við leiðsögn Hæstaréttar í máli nr. 471/2010.

Þar að auki telur varnaraðili að engin rök hafi verið færð fram af hálfu sóknaraðila því til stuðnings að endurreikna hafi átt samninga hans að nýju. Engin tilraun hafi verið gerð til þess að sýna fram á að endurútreikningar sóknaraðila séu rangir. Þá sé ekki að finna nein rök, málsástæður eða lagasjónarmið til stuðnings því að endurútreikningurinn sé ekki í samræmi við lög.

Samkvæmt 6. gr. samþykktu úrskurðarnefndarinnar fjalli nefndin ekki um mál sem eru það óljós, illa upplýst eða kröfur aðila svo óskýrar að þau eru ekki tæk til úrskurðar. Þá verði máli vísað frá nefndinni ef það er óhæft til afgreiðslu skv. 7. gr. samþykktanna.

Þannig sé málatilbúnaður kvartanda óljós, grundvöllur kröfu hans illa upplýstur og kröfur óskýrar, sem leiði til þess að varnaraðili geti ekki með góðu móti tekið til varna. Með vísan til þessa og e-liðs 1. mgr. 6. gr. samþykktu úrskurðarnefndarinnar krefst sóknaraðili frávísunar, sbr. niðurstöðu nefndarinnar í málum 79/2013, 12/2014, 14/2014, 29/2014 og 40/2014.

V.

Niðurstaða.

Ágreiningur aðila lýtur að endurreikningi á bílasamningum sóknaraðila nr. X og nr. Y.

Kröfugerð sóknaraðila er með öllu óljós en samkvæmt málsgögnum verður það lagt til grundvallar að sóknaraðili telji endurreikning bílasamninganna vera ranga þar sem hann kveðst eiga „*útistandandi hjá F hundruð þús.*“.

Í 6. gr. samþykktu fyrir úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki er fjallað um þau mál sem nefndin fjallar ekki um. Í e-lið 6. gr. samþykktanna kemur fram að nefndin fjalli ekki um þau mál sem eru það óljós, illa upplýst eða kröfur aðila svo óskýrar að þau eru ekki tæk til úrskurðar.

Þann 26. október 2010 fór fram endurútreikningur á umræddum bílasamningum í samræmi við dóma Hæstaréttar nr. 153/2010 og 471/2010, og voru endurreikningarnir birtir sóknaraðila. Sóknaraðili virðist telja endurreikninga varnaraðila ranga, þar sem varnaraðili hafi ekki fylgt fordæmi Hæstaréttar við endurreikning. Hins vegar hefur sóknaraðili ekki gert tilraun til að sýna fram á það eða útskýra á hvaða forsendum leiðréttu beri láns hans frekar en gert hefur verið. Til þess að unnt sé að taka afstöðu til kröfu sóknaraðila um leiðréttingu telur nefndin nauðsynlegt að fá annaðhvort í hendur skýra og glögglega fram setta útreikninga á því sem sóknaraðili telur vera rétta stöðu lánsins og kröfugerð sem byggir á þeim útreikningum eða skýra, rökstudda kröfu um að einhver tiltekin atriði í fyrirliggjandi útreikningi varnaraðila verði reiknuð með öðrum hætti en gert er.

Í ljósi framangreinds verður að telja mál sóknaraðila svo óljóst og illa upplýst að ekki verði hjá því komist að vísa kröfu sóknaraðila frá, með vísan til e-liðar 6. gr. samþykktu fyrir úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki, sbr. úrskurði úrskurðarnefndar um viðskipti við fjármálafyrirtæki nr. 79/2013, 12/2014, 14/2014 og 40/2014.

Ú r s k u r ð a r o r ð:

Öllum kröfum sóknaraðila, A, á hendur F, er vísað frá.

Reykjavík, 30. apríl 2015.

Haukur Guðmundsson

Geir Arnar Marelsson

Jóhann Tómas Sigurðsson

Hildigunnur Hafsteinsdóttir

Unnur Erla Jónsdóttir